

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha - západ rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Kantorovou v hlavním líčení konaném dne 16. února 2021 v Praze

takto:

Obžalovaný

M■■■■ K■■■,

rozený P■■■, narozen ■■■■ v ■■■■, trvale bytem ■■■■, ■■■■,

je vinen, že

1. v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018 na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem W■■■ K■■■ vyhotovil článek, který byl dne 9.7.2019 s jeho předchozím souhlasem veřejně publikován na internetové stránce www.■■■■.cz pod názvem: „W■■■ K■■■: Je budoucnost Evropy islámská?“, ve kterém usiloval o vyvolání a posílení nenávisti čtenářů vůči všem osobám vyznávajícím islám a vůči všem přistěhovalcům, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Jde zejména o benevolenci k muslimské kriminalitě, štědré peněžní dary a implantování islámu do celého veřejného prostoru. Všechny uvedené možnosti také establishment bohatě využívá a z Evropanů se tak postupně stávají bezprávní otroci, u nichž je jakýkoli pokus o odpor trestán. Evropská aristokracie k tomu používá bezpečnostní a justiční aparát, ze strany muslimů jde většinou o fyzické násilí.

Jestliže současné ohrožení islámem srovnáme například s dobou, kdy Evropa byla ohrožena nacismem, tak jde o relativně jednoduchou situaci. Druh ohrožení je sice stejný (zotročení, či fyzická likvidace), avšak muslimský svět je, na rozdíl od tehdejšího nacistického Německa, technologicky, a tedy i vojensky, na mnohem nižší úrovni, než Západ. Naše schopnost vymazat

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

muslimské země ze zemského povrchu v řádech hodin se dá považovat za poměrně výhodnou vyjednávací pozici.

Argument „buď uděláš, co říkám, nebo nebudeš“ je srozumitelný úplně každému a v každé době.

S několika helikoptéry a rychlými čluny vyzbrojenými kulomety a kamerami jde o misi, která by trvala řádově týdny, maximálně měsíce, navíc se zanedbatelným rozpočtem. Lokalizovat lodě s migranty a poslat je ke dnu je z vojenského hlediska triviální záležitostí, která by se dala pojmout jako cvičení kadetů prvního ročníku vojenských škol. Stejně tak není, při dnešních informačních technologiích, problém rozšířit po třetím světě informaci, že každý pokus o vstup do Evropy končí smrtí.

Stimulů, které by invazní etnikum motivovaly k opuštění Evropy, je celá řada; reformou sociální politiky počínaje (stejně je potřebná) a již výše zmíněným argumentačním esperantem konče. Který z uvedených motivačních prvků bude převládat, nyní nelze odhadnout, avšak je zřejmé, že se čím dál rychleji dostáváme do bodu, kdy odsun nebude moci proběhnout jinak, než prostřednictvím plošné a důrazné perzekuce. Komunita invazního etnika na našem území začíná být už příliš početná a zároveň příliš přesvědčená o vlastní převaze. Dá se proto, z její strany, předpokládat jistá prodleva v pochopení, že celou věc myslíme smrtelně (to slovo bude důležité) vážně a hodláme ji dotáhnout do konce.

2. v blíže nezjištěné době, pravděpodobně v roce 2018, na dosud blíže nezjištěném místě pod jménem M████ W████ K████ vyhotovil za účelem veřejného publikování článek, který byl následně dne 31.8.2019 v 10:59 hodin zveřejněn na internetových stránkách www.██████████.cz pod názvem „M████ W████ K████: Řešení migrace“, ve kterém hrubě urážel a znevažoval negroidní rasu a arabské etnikum a současně usiloval o vyvolání nebo posílení nenávisti čtenářů vůči negroidní rase a arabskému etniku a k omezení jejich práv a svobod, přičemž v celém textu čtenářům cíleně předestírá katastrofickou vizi budoucnosti, která podle něj nastane, jestliže nebudou vůči všem imigrantů použity silové prostředky, mimo jiné následujícími vyjádřeními:

Útočníci proto neměli být deportováni, ale postříleni a videozáznam z této akce měl být šířen po sociálních sítích.

Pokud si chceme živěji představit všechny důsledky strategie č. 1 „Podvolení“, tak bychom se neměli dívat ani tak na osud amerických indiánů, jako spíše na osud Židů v Německu za 2. světové války, ovšem s jedním rozdílem: na plynové komory budeme vzpomínat jako na gentlemany a humánně vedenou genocidu (Afričané jsou přeci jenom o něco živočišnější než Němci).

Abychom eliminovali možnost odporu, museli bychom na dobytých územích, minimálně na přechodnou dobu, zavést velmi brutální režim s použitím veškerých představitelných metod potlačení odporu. Protože nemáme dostatečné množství vojáků ani civilistů k obsazení jednotlivých zemí, museli bychom na místě nechávat pouze správce se slabou posádkou. Ti by v případě rozsáhlejší revolty zemi urychleně opustili a následovala by brutální odvěta. Aby nedošlo k nedorozumění; armáda by se rozhodně nezdržovala s hledáním konkrétních „pachatelů“ tak, jak tím ztrácí čas (a často i lidi) v současné době.

Varianta „Kolonizace“ je vojensky, diplomaticky a ekonomicky velmi náročná, ale přístup k africkému přírodnímu bohatství by tyto nevýhody zřejmě dokázal vykompenzovat. Uvedené řešení vychází z historické zkušenosti, bere v úvahu obecné vzorce chování jednotlivých společností a zohledňuje demografický vývoj i technologickou vyspělost dotčených entit. Z těchto důvodů se varianta „Kolonizace“ dá považovat za realistickou. Ztráty na životech by se pohybovaly v desítkách milionů, tedy řádově niž, než varianty „Podvolení“ a „Marshallův plán“

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

pro Českou republiku a Evropu, ekonomických možností České republiky a Evropy vůči tzv. třetímu světu a osobnosti obžalovaného. Navržené výslechy svědků soud shledal nadbytečnými, neboť z hlediska dokazování jsou klíčové obsahy posuzovaných článků, jejich autorství a zveřejnění, přičemž trestněprávní rovinu takového jednání musí posoudit soud. Žádný subjektivní výklad, či názor svědků na tyto články, či související problematiku, nemůže mít pro rozhodnutí soudu relevantní význam.

3. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný vyhotovil a poskytl ke zveřejnění článek „W■■■■ K■■■■: Je budoucnost Evropy islámská?“, který byl dne 9.7.2019 publikován na internetové stránce spolku ■■■■■ www.■■■■■.cz. Dále obžalovaný vyhotovil a předal ke zveřejnění další dva články „M■■■■ W■■■■ K■■■■ Řešení migrace“ a „M■■■■ W■■■■ K■■■■: Boj s pašeráky migrantů je hloupost“, které byly zveřejněny dne 31.8.2019, resp. 15.5.2018 na internetové stránce www.■■■■■.cz.
4. Soud má za spolehlivě prokazané, že autorem článků je obžalovaný, a to ve znění v jakém byly zveřejněny. Články byly zveřejněny jeho jménem, event. za použití pseudonymu křestního jména W■■■■, či M■■■■ W■■■■ K■■■■. U článků zveřejněných na ■■■■■ k nim byla připojena i fotografie obžalovaného z jeho archivu. Autorství obžalovaného je prokázáno též doznáním obžalovaného, výpovědí svědka H■■■■ a sdělením společnosti ■■■■■ (viz č. I. 159). U prvního článku byl obžalovaný představen rovněž jako asistent poslance J■■■■ F■■■■. Obhajoba obžalovaného spočívající v tvrzení, že se mu určité formulace v člancích nyní nezdají jako jeho vlastní, a že články sepisoval na počítači, který běžně používá v ■■■■■, a ke kterému je volný přístup, soud považuje za účelovou učiněnou ve snaze zmírnit svou odpovědnost. Nebylo zjištěno nic, co by nasvědčovalo zásahu do článků obžalovaného jinou osobou, či porušení práv ze strany provozovatele internetových stránek, na kterých byly články zveřejněny. Svědek H■■■■ jasně vypověděl, že kromě pravopisných a drobných stylistických korektur k žádným změnám v článku nepřistoupil. S ohledem na okolnosti případu jako zcela nevěrohodné vyznívá i vyjádření obžalovaného, že nevěděl, že došlo k jejich zveřejnění, a že po jejich zveřejnění nedostal žádné reakce, až jej kontaktovala policie. Součástí spisového materiálu je článek ■■■■■ ze dne 17.7.2019, který cituje vyjádření obžalovaného a poslance J■■■■ F■■■■ k článku „W■■■■ K■■■■ Je budoucnost Evropy islámská?“ (viz č. I. 29 a násl.). Soud má za to, že obžalovaný nepochybně věděl o zveřejnění svých článků, sám články vyhotovil a předal s tím, že budou zveřejněny. Ostatně článek „W■■■■ K■■■■ Je budoucnost Evropy islámská?“ obžalovaný sepsal přímo na objednávku svědka H■■■■. V neposlední řadě soud zdůrazňuje, že obžalovaný žádné námítky po zveřejnění článků nikdy nevznnesl a zveřejněný text nikdy nerozporoval.
5. Dále se soud podrobně zabýval vlastním obsahem předmětných článků, z nichž nejprve cituje jejich podstatnou část. Citace je zaměřena především na pasáže textu, které výmluvně dokumentují celkovou povahu sdělení obžalovaného v textech.
6. V článku „W■■■■ K■■■■: Je budoucnost Evropy islámská?“ (viz č. I. 58 a násl.) obžalovaný odpovídal na pět otázek (Je budoucnost Evropy islámská?, Co rozhodne o tom, zda bude budoucnost Evropy islámská či nikoliv?, Jaké opatření by mohlo zabránit islamizaci celé Evropy?, Pokud takové opatření existuje, do kdy by muselo být provedeno?, Lze předpokládat, že vznikne nějaká verze evropského islámu, který bude radikálně jiný než dosavadní a vstřebá do sebe humanistické hodnoty?). Obžalovaný k první otázce napsal, že je přesvědčený, že budoucnost Evropy islámská není. Prezентuje názor, že současný „evropský establishment“ využívá muslimské migrace k útokům na vlastní obyvatelstvo, které může ohrozit jeho vládu. Loajalitu si u muslimských migrantů bude prý establishment kupovat „benevolencí k muslimské kriminalitě, štědrými peněžními dary a implantováním islámu do celého veřejného prostoru. Všechny uvedené možnosti podle obžalovaného také establishment bohatě využívá a „z Evropanů se tak postupně stávají bezprávní otroci, u nichž je jakýkoli pokus o odpor trestán. Evropská aristokracie k tomu používá bezpečnostní a justiční aparát, ze strany muslimů jde většinou o

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

fyzické násilí.“ Partnerství současných evropských elit s islámem obžalovaný označil za efektivní a intuitivní, což však není věčně udržitelné. „Muslimové, nejspíše v době, kdy již nebude možné uspokojovat jejich stále rostoucí nároky, nakonec opravdu nebudou ochotni vládu evropské aristokracie akceptovat. V ten moment se toto partnerství rozpadne a současnému establishmentu nezbude jiný spojenec než vlastní (v té době sice již velmi zdecimované, ale pořád ještě relativně početné a akceschopné) obyvatelstvo. Rychlost politických změn v Evropě však nasvědčuje tomu, že k této variantě nedojde a současný establishment bude zbaven moci mnohem dříve. V ten okamžik se manévrovací prostor muslimských agresorů, ale i dalších, dnes nepřátelsky se chovajících entit, velmi zmenší.“ Obžalovaný údajně současné ohrožení islámem srovnal s dobou, kdy Evropa byla ohrožena nacismem: „Druh ohrožení je sice stejný (zotročení, či fyzická likvidace), avšak muslimský svět je, na rozdíl od tehdejšího nacistického Německa, technologicky, a tedy i vojensky, na mnohem nižší úrovni, než Západ. Naše schopnost vymazat muslimské země ze zemského povrchu v řádech hodin se dá považovat za poměrně výhodnou vyjednávací pozici a o naši schopnosti okamžitě zastavit současnou invazi třetího světa do Evropy nelze ani v nejmenším pochybovat.“ „Argument „buď uděláš, co říkám, nebo nebudeš“ je srozumitelný úplně každému a v každé době – jde o skutečně argumentační esperanto“. Další část článku obžalovaného je odpověď na otázku: „Co rozhodne o tom, zda bude budoucnost Evropy islámská či nikoliv?“ Podle obžalovaného je to: „Míra násilí, kterou přistěhovalci vyvolají a čas, který k tomu budou potřebovat. Čím dříve a větší bude násilí, tím dříve se spustí obranné mechanismy evropského obyvatelstva. Je nutné říci, že se v tomto směru invazní etnikum docela snaží a také toto dokazuje, jak moc je zaostalé. Kdyby se jeho příslušníci vydrželi pár let chovat slušně, tak by ovládli Evropu prakticky bez boje, avšak oni svým animálním chováním vybudili k odporu i ty, kteří již byli establishmentem uvedeni do jakési multikulturní hypnózy...“ Opatření, jaké by mohlo zabránit islamizaci celé Evropy, je podle obžalovaného okamžitě zastavení migrace a okamžitá deportace všech příslušníků „invazní kultury“. „S několika helikoptéry a rychlými čluny vyzbrojenými kulomety a kamerami jde o misi, která by trvala řádově týdny, maximálně měsíce, navíc se zanedbatelným rozpočtem. Lokalizovat lodě s migranty a poslat je ke dnu je z vojenského hlediska triviální záležitostí, která by se dala pojmout jako cvičení kadetů prvního ročníku vojenských škol. Stejně tak není, při dnešních informačních technologiích, problém rozšířit po třetím světě informaci, že každý pokus o vstup do Evropy končí smrtí.“ „Stimulů, které by invazní etnikum motivovaly k opuštění Evropy, je celá řada; reformou sociální politiky počínaje (stejně je potřebná) a již výše zmíněným argumentačním esperantem konče. Který z uvedených motivačních prvků bude převládat, nyní nelze odhadnout, avšak je zřejmé, že se čím dál rychleji dostáváme do bodu, kdy odsun nebude moci proběhnout jinak, než prostřednictvím plošné a důrazné perzekuce. Komunita invazního etnika na našem území začíná být už příliš početná a zároveň příliš přesvědčená o vlastní převaze. Dá se proto, z její strany, předpokládat jistá prodleva v pochopení, že celou věc myslíme smrtelně (to slovo bude důležité) vážně a hodláme ji dotáhnout do konce (v tomto ohledu bude zřejmě neomarxistické bažení po krvi uspokojeno a já osobně doufám, že to bude jedna z posledních radostí, kterou jim dopřejeme). V této souvislosti by také mělo být jasně řečeno, že princip zkoumání viny jednotlivce může být uplatňován pouze v případě kriminálních činů, ale není tak možné postupovat v případě války. V té je legitimním cílem každý, kdo nosí uniformu nepřítele. A my jsme ve válce.“ Taková opatření by musela být podle obžalovaného provedena do okamžiku: „kdy islámské politické strany budou schopny se stranami oikofóbických psychopatů vytvořit parlamentní většinu v některé z větších evropských zemí. Představa jaderné mocnosti řízené takovou koalici je, mírně řečeno, poměrně zneklidňující. Ostatní evropské státy by v takovém případě musely zvažovat vojenskou intervenci, která by ale nemusela znamenat skutečnou válku, protože původní obyvatelstvo a (snad pořád ještě „příliš bílé“) silové složky „napadené“ země by podobnou akci vnímali spíše jako osvobození, než jako agresi. Je také pravděpodobné, že by v takové zemi začala občanská válka spontánně a intervence ze zahraničí by pak byla vnímána ještě pozitivněji“. „Politický vývoj v evropských zemích naznačuje, že by k výše popsanému katastrofickému scénáři nemělo dojít,

avšak není jej možné ani zcela vyloučit. Za mnohem pravděpodobnější lze považovat variantu odsunu invazního etnika, která má ale spíše charakter administrativně-policejní, než válečný. Ovšem i zde bude nutné policejní síly doplnit o příslušníky armády." K verzi „evropského islámu“ obžalovaný napsal: „Pokud je současný stav islámské civilizace opravdu výsledkem diskuse, pak na nás neútočí nesourodé skupiny pomatených fanatiků, ale organizovaná síla, která činí promyšlené a cílené kroky, směřující k naší likvidaci. V takovém případě se však jedná o zjevného nepřítele, jehož likvidace je naprosto legitimním aktem sebeobranu. Jaký je tedy závěr? Ať už je současný stav islámu výsledkem diskuse, či důsledkem její absence, máme v obou případech dostatečně silné důvody považovat vyznavače této ideologie za hrozbu a podle toho s nimi nakládat.“

7. V článku „Řešení migrace“ (viz č. I. 130 a násl.) obžalovaný reaguje na násilné vniknutí migrantů do severoafrické španělské enklávy Ceuta a uvádí: „Ti dobří, černí chlapi se samozřejmě vrátí, akorát ne domů, ale na naše hranice. Bude jich víc, budou lépe vyzbrojeni a budou zkušenější. Nedůležitější poznatek, který si ze své akce, které se ve vojenské terminologii říká „průzkum bojem“, odnesli, je, že si vůči nám můžou dovolit úplně cokoli. Průzkum bojem ukázal, že v případě útoku jim hrozí maximálně lékařská prohlídka, jídlo, pití, krátkodobé ubytování, focení a odvoz zpět na místo začátku mise. Dále si také ověřili, a jistě to pošlou dál, že nepřátelští vojáci (naši vojáci!!) slouží pouze jako živé terče, protože mají zakázáno útočnicka likvidovat. Aby obránce takto motivoval agresora k dalšímu útoku, je v historii válečnictví zcela ojedinělé. Ve španělské Ceutě šlo o útok na suverénní stát, při kterém bylo plánem agresorů usmrtit vojáky střežící jeho hranice a následně postupovat dál do vnitrozemí. Že k útoku byly použity chemické zbraně (nedávno zase plamenomety) vážnost zmíněného úmyslu podtrhuje. Útočníci proto neměli být deportováni, ale postřílení a videozáznam z této akce měl být šířen po sociálních sítích.“ Za varianty řešení migrace obžalovaný uvádí: „Podvolení“, „Marshallův plán pro Afriku“, „Kolonizace“, „Střelba na hranicích.“ „Podvolení“ je podle obžalovaného aktuální strategie a povede k tomu, že: „Životní úroveň na obou světadílech bude srovnatelná, podobné bude i etnické složení obyvatelstva a vraždění zbytků původních Evropanů nebude zas taková zábava, aby stála za rizika spojená s cestou a pobytem v Evropě. (Afroevropané se nebudou chtít s Afričany dělit o kořist a v té době již budou mít k dispozici evropské vyspělé vojenské technologie).“ „Pokud si chceme živěji představit všechny důsledky strategie č. 1 „Podvolení“, tak bychom se neměli dívat ani tak na osud amerických indiánů, jako spíše na osud Židů v Německu za 2. světové války, ovšem s jedním rozdílem: na plynové komory budeme vzpomínat jako na gentlemany a humánně vedenou genocidu (Afričané jsou přeci jenom o něco živočišnější než Němci).“ Varianta obžalovaného - Kolonizace „předpokládá opětovné vytvoření koloniální říše.“ „Abychom eliminovali možnost odporu, museli bychom na dobytých územích, minimálně na přechodnou dobu, zavést velmi brutální režim s použitím veškerých představitelných metod potlačení odporu. Protože nemáme dostatečné množství vojáků ani civilistů k obsazení jednotlivých zemí, museli bychom na místě nechávat pouze správce se slabou posádkou. Ti by v případě rozsáhlejší revolty zemi urychleně opustili a následovala by brutální odvěta. Aby nedošlo k nedorozumění; armáda by se rozhodně nezdržovala s hledáním konkrétních „pachatelů“ tak, jak tím ztrácí čas (a často i lidi) v současné době. Varianta „Kolonizace“ je vojensky, diplomaticky a ekonomicky velmi náročná, ale přístup k africkému přírodnímu bohatství by tyto nevýhody zřejmě dokázal vykompenzovat. Uvedené řešení vychází z historické zkušenosti, bere v úvahu obecné vzorce chování jednotlivých společností a zohledňuje demografický vývoj i technologickou vyspělost dotčených entit. Z těchto důvodů se varianta „Kolonizace“ dá považovat za realistickou. Ztráty na životech by se pohybovaly v desítkách milionů, tedy řádově níž, než varianty „Podvolení“ a „Marshallův plán pro Afriku“. Protože by šlo o ztráty prakticky výhradně z řad Afričanů a zároveň by uvedená strategie umožnila přežití evropské civilizace, tak ji (alespoň z pohledu Evropana netrpícího oikofóbií) můžeme prohlásit za zatím nejpříjemnější.“ „Poslední variantou je potápění člunů s migranty, případně střelba po migrantech pokoušejících se překročit evropské hranice a šíření informace o tom, že jsme k uvedené strategii přistoupili

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

(pozn. autora: viz mé dřívější texty v PL). Tato taktika je hlediska iracionálního estétství nepřijatelná, a nemůže z ní být nadšený ani racionálně uvažující člověk (Mimochodem; jakým způsobem asi chrání své hranice Turecko, kterému za to platíme?). V naší současné situaci však jde o nejmenší možné zlo. Ztráty na životech se budou pohybovat v řádu jednotek, maximálně desítek tisíc (tedy o několik řádů níž, než všechny varianty ostatní), původní evropské obyvatelstvo (a možná i část jihoafrických farmářů) unikne genocidě a Afrika se bude vyvíjet podle svého – do podoby, která tamnímu obyvatelstvu bude vyhovovat nejlépe.“

8. Obžalovaný v posledním posuzovaném článku „M■■■■W■■■■K■■■: Boj s pašeráky migrantů je hloupost“ označuje boj s pašeráky za hloupost a ty, kteří věří tomu, že je třeba se na boj s pašeráky zaměřit, za osoby slaboduché na hranici imbecility. Dále napsal, že „médiá chrlí hlouposti o prospěšnosti importu zaostalých, násilnických negramotů z Afriky do Evropy, zakládají se migrační centra, neziskovky nabírají další lidi. Dá se pozorovat, že se celkově zintenzivňuje masáž Evropanů, aby si zvykali na fakt, že dorazí hordy Afričanů a už v Evropě navždy zůstanou.“ Situaci s migrací do Evropy obžalovaný přirovnal s bojem proti pašerákům alkoholu v době prohibice v USA. „Mezi pašováním lidí a chlastu sice opravdu není rozdíl, ale mezi pašovanou komoditou je rozdíl, a to zcela zásadní. Dovezený alkohol jeho odběratel prodá a náklady na clo, mzdy zaměstnanců, dopravu, uskladnění a marketing, promítne do konečné ceny produktu. Každá láhev po celou dobu putování k zákazníkovi plní státní pokladnu. V případě dovezeného černocho to ale neplatí. Zde se k nákladům na dovoz, uskladnění (imigrační centra) a marketing (např. financování České televize), připočítávají ještě náklady na stravu, lékařskou péči, ostrahu, teplo, světlo a ošacení, což výslednou cenu „zboží“ podstatně zvyšuje. To by ani tolik nevadilo, pokud by o „produkt“ byl na trhu zájem. Avšak zatímco každá láhev alkoholu si najde svého zákazníka, tak o černé Afričany, mimo politiků a „neziskovek“, nikdo nestojí (důvodů je mnoho; leností počínaje a kriminalitou a násilnickým chováním konče). To znamená, že na rozdíl od dovozu alkoholu, přináší dovoz Afričanů pro stát a jeho občany jenom ztráty – zejména ekonomické a bezpečnostní.“ „Import černocho z Afriky se nám tedy z žádného pohledu nevyplatí. Jak je to ale s „domácí výrobou“? Dlouholeté zkušenosti z mnoha evropských zemí ukazují, že si tito lidé nedokáží (či nechťejí) osvojit naše vzorce chování, a to ani po několika generacích. Je dokonce obvyklé, že každá další generace představuje pro společnost větší zátěž a větší hrozby, než generace předchozí. Dalším „drobným“ detailem je také fakt, že ať importovaní, nebo již doma vyrobení černoši jsou často přesvědčeni o tom, že běloši jsou podřadnou rasou, která má za úkol jim sloužit. Je tedy zcela evidentní, že na rozdíl od alkoholu, je i domácí výroba černocho vysoce nerentabilním podnikem“. Obžalovaný dále napsal, že je třeba snížit poptávku po migraci do Evropy, a to marketingovou kampaní v Africe, která by měla komunikovat následující tématické okruhy: „Evropa pracuje, Evropě se nepomáhá, Evropa pečuje o děti, Běloši nejsou méněcenní, v Evropě nemáte nárok na nic, do Evropy se nedostanete“. „Tento tématický okruh by měl být nosnou osou celé kampaně. Základem by měly být velmi syrové a realistické spoty: pobřežní stráž rozstřílí člun s migranty, pohraniční stráž rozstřílí skupinu pokoušející se překročit evropské hranice, nelidské podmínky v evropských utečeneckých táborech, svědectví přeživších o brutálním zacházení, kterého se jim, po zatčení na hranicích, od Evropanů dostalo. Pokud jsou podobná videa schopna vyvolat vojenskou akci největší mocnosti na světě, tak je prakticky jisté, že by velmi účinně oslovila také cílovou skupinu složenou převážně z nevzdělaných, líných a násilnických negramotů.“
9. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný ve svých člancích, stručně shrnuto, předestírá a vnucuje čtenářům katastrofické vize budoucnosti, kde Evropané budou zdecimováni, zotročeni a fyzicky likvidováni Muslimy, Afričany, migranty. Tyto skupiny obyvatel v zásadě označuje za invazní, zaostalé, méněcenné, s animálním chováním. Navrhuje okamžité násilné zastavení migrace a deportace již usazených mimo evropských přistěhovalců. Vyhynutí Evropanů podle něj nastane, jestli nebudou vůči všem těmto skupinám použity silové prostředky a vyzývá k jejich likvidaci ještě před vstupem na území Evropské unie. Současně navrhuje širokou medializaci této vize a

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

vyzývá k perzekuci přistěhovalců, bez rozlišení důvodu a legálnosti jejich migrace. Obžalovaný relativizoval tragédii holocaustu tvrzením, že ze strany Afričanů Evropanům hrozí ještě mnohem horší osud.

10. Soud po zvážení celého obsahu článků dospěl k závěru, že obžalovaný svými cíleně nenávisnými texty vzbuzuje negativní emoce čtenářů vůči všem migrantům. Není sporu o tom, že použitá slovní vyjádření v hodnocených textech jsou způsobilá vyvolat v široké veřejnosti nenávisné postoje vůči napadeným skupinám osob. Vyznění článků je zřetelně nenávisné, texty obsahují četné emotivní výroky včetně forem násilí, které má být užito. Soud nesouhlasí s tvrzením svědka H. [REDAKCE], že se jedná o náročnější text. Soud naopak vyhodnotil, že obžalovaný články cíleně napsal alarmistickým tónem vyvolávajícím strach, podbízivě a používal expresivní výrazy. Články obžalovaného postrádají oporu v relevantních zdrojích a důkazech a nediskutují argumenty protistrany, kterou obžalovaný dehonestuje. Nejpodstatnější však je, že žádný text, bez ohledu na jeho žánr, nesmí vyzývat k násilí, což se v člancích obžalovaného děje.
11. Zjištěné protiprávní jednání obžalovaného soud ve shodě s podanou obžalobou kvalifikoval jako přečin podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Trestného činu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod se dopustí ten, kdo veřejně podněcuje k nenávisti k některému národu, rase, etnické skupině, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob nebo k omezování práv a svobod jejich příslušníků. Podněcováním je třeba rozumět projev, kterým pachatel zamýšlí vzbudit u jiných osob nenávist k některému národu, etnické skupině, rase, náboženství nebo jiné skupině osob, anebo vyvolat jednání dalších osob vedoucí k omezování práva svobod jejich příslušníků. Podněcování se může stát přímo, nepřímo i skrytě. K vyvolání nenávisti nebo k jednání směřujícímu k omezování práv a svobod příslušníků některého národa, etnické skupiny nebo rasy nemusí dojít.
12. Obžalovaný se tohoto trestného činu dopustil minimálně v úmyslu nepřímém (§ 15 tr. zákoníku) tím, že třemi články podněcoval k nenávisti vůči migrantům jejich znevažováním a vyzýval k užití silových prostředků proti nim, čímž výrazně narušil ochranu, která je poskytována jednomu ze základních lidských práv, a to rovnosti lidí bez rozdílu národnosti, etnika, rasy, náboženství, třídních či jiných skupinových rozdílů, když všechny tři své texty předal k publikaci na veřejných internetových stránkách.
13. Soud zvážil, zda není namístě aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, které stanoví, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Je nepochybně důležité respektovat svobodu slova i při vyjádření negativního názoru na migraci do Evropy, upozornění na rizika s ní spojená, a kritice postupu evropských států. Toto je však nutné činit způsobem, který nepřekračuje hranice trestního práva, čemuž podle názoru soudu v posuzovaném případě obžalovaný nedostál. S ohledem na zjištěnou intenzitu škodlivosti jednání obžalovaného (tři články, výslovné výzvy k násilí, degradace cizích etnik, vyvolávání strachu ze ztráty základních evropských hodnot, způsob zveřejnění), soud vylučuje aplikaci zásady subsidiarity trestní represe. V této souvislosti soud upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31.1.2019, spisové značky 6Tdo 72/2019, kterým Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů, které aplikovaly zásadu subsidiarity trestní represe na skutek kvalifikovaný podle § 356 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a spočívající v tom, že obviněná na sociální síti F. [REDAKCE] prostřednictvím svého uživatelského profilu komentovala jiný příspěvek o tísňících se rodinách běženců v kamionech slovy: „a my na ně budeme platit..., proč ty autobusy radši nezapálili...“ Nejvyšší soud tehdy uzavřel, že tento případ se nevyznačuje takovými specifiky, pro něž by bylo možno tvrdit, že se vymyká obvyklému typu společenské škodlivosti přečinu podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod podle § 356 tr. zákoníku. Srovnáním obou trestních věcí je zcela nepochybné, že jednání obžalovaného je výrazně škodlivějším, jak je uvedeno výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Karlová

14. V otázce trestu soud přihlédl k dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného a jako trest odpovídající všem zákonným ustanovením (§ 37 až § 39, § 41 a § 42 tr. zákoníku) mu vyměřil peněžitý trest ve výměře 30 denních sazeb, tedy jen mírně nad spodní hranici zákonné sazby, po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 30 000 Kč. Podle názoru soudu je tento druh a výměra trestu adekvátní závažnosti spáchaného trestného činu a majetkovým poměrům obžalovaného, který pracuje jako [REDAKCE] a má další vedlejší výdělečnou činnost.
15. Při přeměně peněžitého trestu nebo jeho zbytku v trest odnětí svobody každá zcela nezaplacená částka odpovídající jedné denní sazbě se počítá za dva dny odnětí svobody (§69 tr. zákoníku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-západ. Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V uvedené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku, nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, vytýkány. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch či neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Praha 16. února 2021

Mgr. Lucie Kantorová, v.r.
samosoudkyně